

Chương 121

Lưỡng Phụng Tranh Hùng

L

ãnh Hồn Tiên Nữ nhũn nhận:

- Thừa nữ tiền bối, Mộc Linh Chi là nghĩa muội của tiểu nữ.
Xin nữ tiền bối tha cho nàng một phen.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô khẳng định:

- Luật lệ của bản giáo rất nghiêm minh, ta không thể dung thứ cho kẻ có tội được. Hàn cô nương mau lui ra, không được vô lễ.

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng nổi giận:

- Nữ tiền bối vì luật lệ xử lý nghiêm minh đó là chuyện của quý giáo, còn tiểu nữ vì tình tỷ muội với Mộc Linh Chi, nhất định không cho bất cứ là ai xâm phạm nàng, đó là chuyện của tiểu nữ. Nữ tiền bối hãy hiểu cho đạo lý này.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô giận dữ thét:

- Tiện tỳ vô lễ, dám to gan chống lại bản giáo. Ta sẽ bắt ngươi, nhốt vào Lạc Hồn viện chờ Lãnh Hồn Tiên Nương tới đây xử lý.

Xẹt!

Chỉ nghe tiếng động, nữ giáo chủ Đào Thất Cô đã đứng trước mặt Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng. Ả phát cánh tay áo hồng. Đạo kinh mạnh tợn bằng sơn ào tới Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng.

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng vận đủ mười thành phóng ra một chưởng chống đỡ.

Sầm!

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng lão đảo lui ba bốn bước, trong lòng vô cùng kinh hãi vì không ngờ công lực nữ giáo chủ Đào Thất Cô khủng khiếp đến thế.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô thét:

- Sau chưa chịu nằm xuống?

Ả phát ngọc chưởng....

Luồng kinh phong tợn biến động ào tới Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng.

Cả lão Hồ Bất Tử lẫn Tây Tà lão nhân đồng thanh kinh hãi quát to lên rồi lao tới, cùng giơ chưởng tiếp lấy chưởng lực của nữ giáo chủ Đào Thất Cô.

Sầm... sầm...

Hai tiếng nổ rung chuyển khắp đấu trường.

Trưởng lão Cái Bang Hồ Bất Tử và Tây Tà lão nhân lui hai bước, kinh hoàng nhìn nữ giáo chủ Đào Thất Cô.

Hai vị lão nhân không thể ngờ nổi công lực của nữ giáo chủ Đào Thất Cô lại cao thâm đến thế.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô nhìn lão Hồ Bất Tử và Tây Tà lão nhân, cười hắc hắc:

- Chỉ tại hai lão ngu xuẩn chịu chết thay cho ả tiện tỳ kia, đừng trách sao bản tòa hạ thủ chẳng niệm tình...

Ả giơ ngọc chưởng lên...

- Dừng tay!

Tiếp theo tiếng nói trong như hạc réo là một chiếc bóng từ trên không trung hạ xuống đấu trường nhẹ nhàng đến một hạt bụi không bay.

Chiếc bóng ngưng lại, hiện ra một trung phụ mình vận tiên y, xinh đẹp như một tiên giáng phàm.

Nhận ra trung phụ tuyệt sắc, Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng hoan hỉ kêu lên:

- Sư mẫu...

Nàng vội chạy tới.

Trung phụ tuyệt sắc chính là Lãnh Hồn Tiên Nương.

Trưởng lão Cái Bang luôn cả Tây Tà lão nhân cũng bật thốt:

- Lãnh Hồn Tiên Nương!

Lãnh Hồn Tiên Nương nhìn Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng:

- Phụng nhi, chuyện gì xảy ra ở nơi này?

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng trở Hồng y nữ Mộc Linh Chi:

- Thừa sư mẫu, Mộc Linh Chi là nghĩa muội của con, bị người toan bắt đòi xử cực hình nên bắt buộc con phải can thiệp.

Đôi mắt đẹp huyền bí của Lãnh Hồn Tiên Nương rời sang Thạch Phá Sơn vẫn còn nằm bất động:

- Phụng nhi, còn gã thiếu niên này?

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng không dám giấu giếm:

- Thưa sư mẫu, chàng là hôn phu của con, vừa trúng nhằm độc khí mê thần. Xin sư mẫu cứu chàng.

Chú mắt nhìn kỹ gương mặt ngọc của Thạch Phá Sơn, Lãnh Hồn Tiên Nương hỏi:

- Gã tên gì?

- Thưa sư mẫu, chàng tên Thạch Phá Sơn.

- Con cái nhà ai?

- Thưa sư mẫu, song thân của chàng là nhị vị tiền bối Thạch Thái Công và Đào Anh.

Lãnh Hồn Tiên Nương bật ồ một tiếng nhưng không nói gì.

Trung phụ tuyệt sắc thò tay vào lòng lấy ra một hộp bạch ngọc óng ánh trút một viên thuốc màu trắng như tuyết trao cho Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng.

Lãnh Hồn Tiên Nương nói:

- Con hãy cho tiểu tử họ Thạch uống viên thần đan này, vận khí hỗn người tiếp trợ, không bao lâu hẳn sẽ tỉnh lại.

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng vui mừng tiếp lấy thần đan, cùng Hồng y nữ Mộc Linh Chi chạy lại chỗ Thạch Phá Sơn.

Bấy giờ, Lãnh Hồn Tiên Nương quay sang nữ giáo chủ Đào Thất Cô:

- Cách nhau mười mấy năm mới gặp lại, không ngờ công lực của Đào hiền tỷ đã đạt tới cõi siêu phàm nhập hóa, trở thành một đại giáo chủ võ lâm, danh cao vọng trọng. Nhưng chẳng may nữ đồ Hàn Phi Phụng đã đắc tội gì mà hiền tỷ định bắt ả đưa vào Lạc Hồn viện luyện bí pháp trường sinh bất lão như vậy?

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô cao ngạo:

- Hiền tỷ quá khen rồi, ta không dám nhận đâu. Chuyện ở đây là chuyện riêng của bản giáo. Ắ Hàn Phi Phụng vô cớ tới đánh phá, làm náo loạn cả bản môn, nên ta phải ra tay...

Ả gay gắt:

- Hiền tỷ tới đây thăm viếng bản môn hay còn điều chi chỉ giáo?

Lãnh Hồn Tiên Nương thản nhiên:

- Ta tới đây một là mừng ngày đắc thành của Đào hiền tỷ, hai là đưa nữ đồ nhi Hàn Phi Phụng, nữ diệt Mộc Linh Chi và Thạch Phá Sơn trở về Lãnh Hồn lâu.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô nổi giận:

- Hiền tỷ hãy nên tự lượng sức mình xem có làm nổi chuyện đó hay không?

Lãnh Hồn Tiên Nương trịnh trọng:

- Tất nhiên trước khi tới đây ta đã dự liệu rồi. Đào hiền tỷ không phải bận tâm tới điều đó.

Đôi mắt đẹp mê hồn của nữ giáo chủ Đào Thất Cô chớp ngời sát khí:

- Hiền tỷ nhất định đấu với ta chăng?

Lãnh Hồn Tiên Nương gật đầu:

- Dĩ nhiên là như vậy rồi, ngoài ra chẳng còn giải pháp nào nữa.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô hừ lạnh:

- Được, đó chỉ tại hiền tỷ tự chuốc lấy hóa vào thân chứ không phải ta không nghĩ tới tình bằng hữu lúc trước. Chưởng chỉ là loại vô tình, nếu có điều gì hiền tỷ chớ trách ta sao hạ độc thủ.

Ả bước tới đối diện Lãnh Hồn Tiên Nương, cách khoảng ba trượng.

Hai người nhìn nhau một lúc như để dò xét nội lực của nhau trước khi động thủ.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô nói:

- Nội lực của hiền tỷ cũng không vừa, nhưng chỉ sợ e cuối cùng phải nhận lấy thảm bại.

Ả phẩy cánh tay áo hồng...

Đạo kinh nặng ngót hai vạn cân kèm theo gió lốc ào tới Lãnh Hồn Tiên Nương.

Lãnh Hồn Tiên Nương khấn trương vận đủ mười thành phát cánh tay tiên. Luồng kinh mạnh như núi lở tiếp nhận đạo kinh của đối phương vừa ập đến.

Sầm!

Cả nữ giáo chủ Đào Thất Cô lẫn Lãnh Hồn Tiên Nương cùng dội trở lại.

Tiếp đó, hai người xáp lại xuất chiêu trao đổi qua lại liên liên.

Sấm chưởng nổ rền, kinh phong vùn vụt, áp khí ào ào như từng trận bão tố phong ba.

Đằng này, thừa cơ hội, Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng và Hồng y nữ Mộc Linh Chi vận chân khí hỗn ngưng tiếp trợ Thạch Phá Sơn.

Lão đại tổng lãnh ra ám hiệu cho lão tổng lãnh. Hai lão nhanh như quỷ mị xẹt tới cùng lúc vỗ chưởng vào đầu hai nàng.

Cực kỳ nguy hiểm.

Trưởng lão Cái Bang Hồ Bất Tử và Tây Tà lão nhân ngó thấy cùng quát:

- Hèn nhất!

Hai lão xẹt tới xuất chưởng vào lưng lão đại tổng lãnh và tổng lãnh Thiên Ma giáo.

Đây chính là chiến pháp phạt Ngụy cứu Triệu của quân sư Tôn Tẫn thời chiến quốc.

Chưởng kinh chưa tới đích, chợt hai lão nghe kinh lực vạn cân đập vào lưng, cùng kinh hoảng thu chưởng lại, dịch ngang qua nửa trượng.

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng và Hồng y nữ Mộc Linh Chi thoát chết trong đường tơ, hai lão đại ma đầu cũng thoát chết trong nháy mắt.

Hai lão giận dữ phóng chưởng tấn công lão Hồ Bất Tử và Tây Tà lão nhân như bão tố.

Hai mươi hai trung niên đại kiếm thủ, mười tám tráng niên đại kiếm thủ và hàng trăm kiếm sĩ, giáo đồ Thiên Ma giáo đứng ngoài vì chưa có lệnh nên tất cả đều bất động.

Giá nếu có vài tên liều gan lên vào ám kích Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng và Hồng y nữ Mộc Linh Chi, hậu quả không thể đo lường.

Bởi vì hai nàng muốn cho Thạch Phá Sơn sớm tỉnh lại nên cùng truyền chân khí hỗn ngưng cho chàng mà không có người hộ pháp. Nếu trong trường hợp bị ám kích, hai nàng hốt hoảng cùng thu hồi chân khí, chàng sẽ chết ngay.

Vì vậy, dù đã biết tình thế rất nguy hiểm, nhưng hai nàng vẫn giữ nguyên tình trạng, đánh cuộc với số mạng.

Bỗng, bên kia trận đấu một tiếng sấm chưởng nổ long trời. Lãnh Hồn Tiên Nương lão đảo tháo lui hai ba bước, miệng ứa máu đào...

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô cười hắc hắc:

- Ta đã có lời khuyến cáo rồi, hiền tử không chịu nghe nên phải thảm bại...

Ả ung dung bước tới, cất ngọc chưởng lên.

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng ngó thấy kinh hoàng chưa biết phải hành động thế nào, thỉnh linh nghe Thạch Phá Sơn thở khi một tiếng, mở choàng hai mắt.

Chợt nhìn thấy Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng và Hồng y nữ Mộc Linh Chi, Thạch Phá Sơn kêu ồ lên một tiếng, đứng lên.

Chàng chưa kịp hỏi, Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng đã bay vút sang bên kia trận đấu, thét:

- Không được thương hại sư mẫu ta!

Miệng thét, nàng phóng một đạo kinh ngang lưng nữ giáo chủ Đào Thất Cô.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô thét:

- Ả tiện tỳ muốn chết!

Tả chưởng của ả phát qua...

Sầm!

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng kêu hự lên một tiếng, lui lại hai bước đưa tay ôm ngực.

Thạch Phá Sơn ngó thấy, kinh hãi nói mau:

- Chi muội mau theo huynh...

Vút... vút...

Thạch Phá Sơn và Hồng y nữ Mộc Linh Chi bay qua bên kia đấu trường.

Thạch Phá Sơn gấp lên:

- Phụng muội thương tích thế nào?

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng lắc đầu:

- Muội không sao cả, chỉ có sư mẫu thọ nội thương rất nặng.

Nàng trở Lãnh Hồn Tiên Nương vừa phun ra một vòi máu.

Thạch Phá Sơn bảo:

- Phụng muội hãy lui lại chữa trị nội thương cho nữ tiên bối. Tất cả đã có huynh lo liệu.

Quay qua Hồng y nữ Mộc Linh Chi:

- Chi muội hãy hộ vệ cho Phụng muội và nữ tiên bối.

Chàng chưa kịp nói thêm, chợt nghe nữ giáo chủ Đào Thất Cô hét lớn:

- Phóng độc!

Hai mươi bốn quái nhân vô thường quỷ cùng hú dài như quỷ tru rồi phóng tới đấu trường...

Mỗi tên quái nhân vô thường quỷ cầm một cây kiếm đen kỳ dị cất lên...

Đã từng có hai lần đối đầu với bọn vô thường quỷ, Thạch Phá Sơn hét:

- Các người phải chết!

Soạt!

Trường kiếm nắm chắc trong tay, Thạch Phá Sơn lao vút sang bọn quái nhân vô thường quỷ, xuất luôn ba mươi sáu chiêu Tam Âm kiếm pháp.

Ánh kiếm trùng trùng như chớp giăng sao xẹt, vãi vào bọn quái nhân vô thường quỷ.

Chàng áp dụng chiến pháp tiên hạ thủ vi cường vì hiểu rõ bọn quái nhân vô thường quỷ sẽ phóng Âm Ty độc trăm cực kỳ lợi hại.

- o O o -

Chương 122

Máu Ngập Thiên Ma Giáo

B

ị Thạch Phá Sơn tấn công bất ngờ, hàng ngũ quái nhân vô thường quỷ rối loạn cả lên, luống cống không biết phải đối phó cách nào.

Từng loạt tiếng rú thảm khốc, từng thân người ngã lăn, máu phun đầy sân cỏ, chỉ trong chớp mắt im bật.

Hai mươi bốn quái nhân vô thường quỷ phơi thân nằm la liệt.

Thạch Phá Sơn thu hồi trường kiếm, đứng nhìn nữ giáo chủ Đào Thất Cô.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô tròn xoe mắt nhìn tử thi thuộc hạ rồi nhìn lại Thạch Phá Sơn.

Ả nghiêng rằng:

- Tiểu quỷ, thủ pháp giết người của ngươi vô cùng tàn ác. Đêm nay bản tòa thể xé thân người làm vạn mảnh, bằng không chẳng làm người.

Ả hét lớn:

- Tất cả các ngươi xung trận.

Trên bốn trăm giáo đồ được lệnh liền xông vào. Trận đại ác chiến tức thì diễn ra.

Trưởng lão Cái Bang Hồ Bất Tử, Tây Tà lão nhân và chưong môn nhân Nga My lao sang bên này, hợp cùng Hồng y nữ Mộc Linh Chi chia bốn mặt giao đấu với bọn cao thủ, giáo đồ Thiên Ma giáo vừa bảo vệ cho Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng chữa thương cho Lãnh Hồn Tiên Nương.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô và Thạch Phá Sơn đối diện nhau ngay trước thêm tòa đại điện.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô với tư thế nghiêng nghiêng, thân hình hơi thấp xuống, đôi mắt nhìn thẳng chớp hàn quang, tà áo cung trang màu hồng bay phấp phật.

Sau khi thấy chỉ trong nháy mắt Thạch Phá Sơn đã giết hai mươi bốn quái nhân vô thường quỷ, nữ giáo chủ Đào Thất Cô hiểu rõ giờ đây công lực của đối

phương cao thâm vô lượng chứ không còn non kém như xưa nữa, nên ả vận toàn công lực ứng phó.

Thạch Phá Sơn cũng hiểu như ả, thân hình vững như tòa thành, cặp mắt sáng như hai ngọn đèn thần nhìn tới, bộ lam y bùng ra như bọc gió.

Dĩ nhiên, chàng đã vận đủ mười thành, không dám khinh xuất trước một đối thủ võ công xuất thần nhập quỷ vừa đánh bại Lãnh Hồn Tiên Nương, một nữ đại kỳ nhân võ lâm.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô lẫn Thạch Phá Sơn đều chỉ nghĩ một chiêu hoặc hai chiêu là có kẻ nằm xuống trong trận song đấu, vì vậy ai nấy đều khẩn trương lên tột độ.

Hai chân của mỗi người đã lún sâu xuống đất hơn hai tấc, vẫn chưa bên nào phát động thế công trước.

Chợt nữ giáo chủ Đào Thất Cô cất ngọc chuông lên ngang ngực. Một đóa tròn màu xám hiện ra.

Ả sắp xuất chiêu Thiên Ma chuông pháp.

Không chút chậm trễ, Thạch Phá Sơn gỡ hữu chuông lên. Từ chuông trung của chàng một vầng khí thể trắng đục lơ mờ liền xuất hiện.

Thạch Phá Sơn sử dụng chiêu Âm Hàn chuông pháp chống lại chiêu Thiên Ma chuông pháp của nữ giáo chủ Đào Thất Cô.

Ngưng đi phút giây, nữ giáo chủ Đào Thất Cô hét:

- Nằm xuống!

Ngọc chuông của ả từ từ đẩy tới.

Chợt cái đóa màu xám vụt to lớn dị thường, bay vun vút xuống Thạch Phá Sơn, nặng tựa quả đồi.

Thạch Phá Sơn khẩn cấp xô hữu chuông, vầng khí thể trắng đục biến thành một trái khổng lồ bay lên nghênh đón chuông hình quái dị.

Một tiếng nổ long trời, mặt đất rung rinh, cuồng phong nổi dậy ào ào, ngàn ngàn tiểu kình bắn xẹt qua tám hướng.

Quần hùng hai bên hốt hoảng nhảy ra ngoài xa tránh tiểu kình ngư bắn nhằm có thể gây thương tích.

Hàng trăm tử thi bị gió cuốn lăn đi lông lốc trên mặt đất.

Bụi cát tan dần.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô và Thạch Phá Sơn hãy còn đứng nguyên tại chỗ.

Dù vậy, sắc mặt hai người đều biến đổi, hơi thở nặng nề bởi sức chấn động chuồng lực song phương hùng mạnh.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô nhìn Thạch Phá Sơn bằng ánh mắt lạ lùng, không ngờ nội lực của một gã thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi lại thâm hậu đến thế.

À có biết đâu cũng nhờ Lam y nữ Phi Giao truyền chân lực cho Thạch Phá Sơn trước khi chết nên hiện nay chàng mới có ngoài một trăm năm tu vi.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô nghiêng rằng:

- Tiểu quỷ, ta không thể lưu mạng sống của ngươi trên thế gian này được. Hãy nhận một chuồng này.

Ngọc chuồng của ả xòe ra...

Một đạo khí thể giống như chiếc mống liền xuất hiện, Thạch Phá Sơn khẩn trương nghĩ nhanh:

- “Ả yêu phụ xuất chiêu Mông Hồ Ly Nguyệt. Ta không thể sử dụng chiêu Âm Hàn chuồng pháp. Hãy dùng chiêu Tam Âm chuồng pháp là hơn.”

Hữu chuồng của Thạch Phá Sơn xòe rộng. Một luồng khí thể cực tím hiện ra. Bởi hiện nay Thạch Phá Sơn đã có trên một trăm năm nội lực, nên chuồng hình Tam Âm chuồng pháp chuyển sang màu cực tím.

Chiếc mống kỳ dị và đạo khí thể cực tím hiện ra rồi đứng yên tại chỗ.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô và Thạch Phá Sơn sắp đấu một chiêu cuối cùng, chiêu sinh tử quyết, một mất một còn.

Lúc này Lãnh Hồn Tiên Nương đã chữa xong nội thương, đứng lên đưa mắt nhìn qua, kinh hãi:

- Phụng nhi, Thạch thiếu hiệp và Đào Thất Cô sắp đấu một chiêu sinh tử kìa.

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng chú mắt nhìn sang trận đấu.

Nàng khiếp đảm:

- Sư mẫu, làm thế nào bây giờ?

Lãnh Hồn Tiên Nương lắc đầu:

- Không làm thế nào được nữa cả. Hai người phải có một kẻ chết...

Hồng y nữ Mộc Linh Chi biến sắc, tròn xoe mắt nhìn vào trận đấu.

Trưởng lão Cái Bang Hồ Bất Tử và Tây Tà lão nhân lo sợ mở to mắt nhìn gần vào hai đạo khí thể...

Tất cả cặp mắt chúng giáo đồ, luôn cả lão đại tổng lãnh, lão tổng lãnh Thiên Ma giáo đổ dồn về phía nữ giáo chủ Đào Thất Cô và Thạch Phá Sơn.

Hàng ngàn cao thủ hắc bạch đứng ngoài cổng tổng đàn thấy đều nín thở chờ đợi diễn biến.

- o O o -

Chương 123

Chiêu Quyết Tử

B

ống, hai tiếng hét xé mây, cả nữ giáo chủ Đào Thất Cô lẫn Thạch Phá Sơn cùng lướt xô chưởng tới.

Chiếc mống to lớn dị thường và luồng khí thể cực tím khổng lồ cùng bay vút lên cao...

Song phương chưởng lực chạm nhau nổ một tiếng kinh thiên động địa.

Cuồng phong nổi dậy đánh tốc ngàn vạn mảnh khí thể hai màu vừa tan rã bay tản mạn trên không gian.

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô ré lên, thân hình bay ngược về sau ngoài hai trượng, cánh tay phải gãy lìa, máu tuôn ra lênh láng.

Thạch Phá Sơn kêu hự lên một tiếng, loạng choạng lui lại bốn năm bước, miệng ứa máu tươi.

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng kinh hoàng lao tới đỡ lấy thân hình Thạch Phá Sơn.

Nàng run run giọng:

- Thạch ca ca có sao không?

Thạch Phá Sơn đưa tay chùi máu trên miệng, mỉm cười trấn an:

- Huynh không sao cả, chỉ bị chấn động nội tạng một chút thôi. Phụng muội hãy an tâm.

Lãnh Hồn Tiên Nương, trưởng lão Cái Bang Hồ Bất Tử, Tây Tà lão nhân cùng buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Hồng y nữ Mộc Linh Chi nửa mừng nửa buồn.

Mừng vì thấy Thạch Phá Sơn đã thoát qua đại nạn, buồn vì giáo chủ Đào Thất Cô từ nay đã trở thành một người tàn phế.

Dù giáo chủ Đào Thất Cô đã xử sự độc ác với nàng, nhưng tình nghĩa sư môn hãy còn trong lòng nàng.

Lão đại tổng lãnh và lão tổng lãnh lùi ra ngoài, kê tai thăm thì những gì không ai được rõ.

Chúng giáo đồ Thiên Ma giáo vỗ mặt bay hồn, dáo dác như muốn tìm đường chạy trốn.

Hàng ngàn cao thủ hắc bạch đứng ngoài cổng tổng đàn bàn tán dữ dội về công lực nhập thần xuất quỷ của Thạch Phá Sơn, không còn một ai dám nghĩ tới chuyện tranh đoạt Cửu Trùng Đồ nữa.

Thạch Phá Sơn chậm chậm bước tới trước mặt nữ giáo chủ Đào Thất Cô.

Chàng dẫn từng bước:

- Yêu phụ, ác giả ác báo. Tội của ngươi bấy nhiêu lâu nay chồng chất ngập trời, hôm nay là ngày quả báo của ngươi, hãy nhắm mắt cho ta hóa kiếp.

Hữu chuông của Thạch Phá Sơn giở lên cao.

Trưởng lão Cái Bang Hồ Bất Tử quát:

- Thạch hiền đệ ngưng tay...

Lão đi nhanh tới chỗ hai người.

Thạch Phá Sơn hạ chuông xuống, day nhìn lão Hồ Bất Tử, ngạc nhiên:

- Hồ thúc thúc có điều gì chỉ giáo tiểu đệ?

Trưởng lão Cái Bang Hồ Bất Tử nói:

- Thạch hiền đệ không nên giết Đào Thất Cô, sẽ lỗi đạo...

Thạch Phá Sơn kinh ngạc:

- Hồ thúc thúc, tại sao tiểu đệ giết ả yêu phụ này thì lại lỗi đạo?

- Tại vì Đào Thất Cô là bào muội của mẫu thân hiền đệ.

- o O o -

Chương 124

Hồi Kết

T

hạch Phá Sơn sững sốt đến kinh hoàng, không nói được lời nào, bởi không ngờ lại có chuyện ngoài sức tưởng tượng như vậy.

Thật lâu, chàng hạ giọng:

- Hồ thúc thúc, có lẽ nào...

Chàng ngưng lại không nói nữa...

Lão Hồ Bất Tử nghiêm giọng:

- Thạch hiền đệ chớ nên hoài nghi. Đây là sự thật. Hiền đệ không thấy Đào Thất Cô giống Đào Anh hiền tỷ như hai giọt nước đó ư?

Thạch Phá Sơn chú mắt nhìn gương mặt hoa của nữ giáo chủ Đào Thất Cô.

Chàng nhủ thầm:

- “Quả không sai, ả giống mẫu thân ta như khuôn đúc.”

Thạch Phá Sơn ngẩn ngơ như người trong mộng, bao nhiêu hận thù chứa chất trong lòng bấy lâu bỗng chơi vơi...

Lão Hồ Bất Tử ôn tồn:

- Thạch hiền đệ không rõ chuyện năm xưa. Thúc thúc sẽ kể lại cho hiền đệ nghe rõ ràng mọi sự.

Lão nhân đằng hắng rồi kể:

- Năm xưa, Đào Thất Cô và Đào Anh hiền tỷ là hai chị em song sinh. Khi lớn đều là trang tuyệt thế mỹ nhân, tiếng tăm đồn đãi khắp mặt giang hồ. Một ngày nọ, Thạch ca ca và ta trên đường rong ruổi hành hiệp đi ngang trên cánh rừng già, chợt nghe có tiếng la hét trong rừng, biết ngay có người lâm nạn liền phóng vào, đến nơi thấy Đào Anh hiền tỷ đang bị bốn tên quái nhân bắt giữ, toan làm điều bại hoại. Đại ca và ta nổi giận đánh chết hai tên, hai tên còn lại hoảng sợ bỏ chạy. Cảm vì sắc vì tài, đại ca và Đào Anh hiền tỷ yêu nhau, hẹn tới mùa xuân sau gặp lại sẽ làm lễ thành hôn.

Ngưng lại phút giây, lão nhân tiếp câu chuyện:

- Qua mùa xuân sau, Thạch đại ca lên đường tới thị trấn Quý Châu như lời đã hẹn. Đến nơi, đại ca tới tửu lầu Nghênh Xuân, thấy Đào Thất Cô đang ngồi trong đó. Tưởng lầm Đào Thất Cô chính là hôn thê mình, sau khi ăn uống, đại ca thuê phòng, vầy cuộc ân ái. Rồi đại ca và Đào Thất Cô chia tay. Nhưng chỉ vài hôm sau, Đào Anh tử tử đi tìm đại ca. Đại ca kinh ngạc hỏi ra mới hiểu sự tình. Trường hợp này, đại ca còn mặt mũi nào gặp lại Đào Thất Cô. Sau đó chẳng bao lâu thì làm lễ thành hôn cùng Đào Anh hiền tử. Câu chuyện năm xưa là thế, Thạch hiền diệt đã hiểu rõ chưa?

Thạch Phá Sơn lắng nghe lão Hồ Bất Tử thuật lại chuyện xưa, đi từ ngạc nhiên này đến kinh ngạc khác, rồi cuối cùng bật thốt:

- Thật là oan nghiệt!

Lúc bấy giờ, nữ giáo chủ Đào Thất Cô gượng gạo đứng lên, trừng mắt nhìn trưởng lão Cái Bang Hồ Bất Tử:

- Hãy cầm cái mồm thối tha của lão lại. Chuyện riêng của ta và lão Thạch Thái Công, ai cần lão chỗ mũi vào.

Nữ giáo chủ cất tiếng gọi:

- Đại tổng lãnh...

Không có tiếng đáp ứng...

Nữ giáo chủ Đào Thất Cô rảo mắt nhìn quanh. Lão đại tổng lãnh, lão tổng lãnh và chúng giáo đồ đã biến mất từ bao giờ.

Ả thở dài, nhìn lại Thạch Phá Sơn:

- Tiểu tử, nay ta là kẻ chiến bại, sẽ biết tự xử lấy mình, khỏi cần người phải ra tay...

Tả chương của nữ giáo chủ Đào Thất Cô giơ lên, vỗ xuống đỉnh đầu.

Bộp!

Ả ngã ra, hôn về dị lộ.

Hồng y nữ Mộc Linh Chi thét:

- Sư mẫu...

Nàng lao tới ôm lấy thi thể nhuộm máu của nữ giáo chủ Đào Thất Cô, khóc thảm thiết...

Thạch Phá Sơn quay mặt đi nơi khác, lòng cảm thấy buồn ngủi, dẫu sao Đào Thất Cô cũng là dì ruột của chàng. Dù là người sắt đá cũng không thể không động tâm trước cảnh ngộ đau thương, tang tóc này.

Chợt, chưởng môn nhân Nga My từ trong tòa đại điện bước ra, theo sau bốn vị cao tăng khiêng hai tử thi chưởng môn nhân Côn Luân và Thanh Thành, hợp cùng bốn tăng nhân khiêng luôn hai cái xác của hai vị chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Võ Đang, lặng lẽ ra đi chẳng nói một lời.

Phía ngoài, hàng ngàn cao thủ hắc bạch lần lượt kéo nhau ra về, vừa đi vừa bàn tán xôn xao...

Lãnh Hồn Tiên Nương quay qua Thạch Phá Sơn:

- Thạch thiếu hiệp, chuyện của thiếu hiệp và Phụng nhi, ta rõ cả rồi. Ta chấp nhận cuộc hôn nhân này. Nay Thạch đại huynh và Đào hiền tỷ đã chết, ta sẽ đứng ra làm chủ hôn. Hẹn mùa xuân năm tới thiếu hiệp hãy đưa Mộc Linh Chi đến Lãnh Hồn lầu.

Dứt tiếng, Lãnh Hồn Tiên Nương băng mình ra khỏi cửa cổng, biệt dạng giữa trời đêm.

Lãnh Hồn Tiên Nữ Hàn Phi Phụng nhìn Thạch Phá Sơn bằng ánh mắt ân tình:

- Thạch ca ca, chuyện của ba chúng ta muội đã sắp xếp với Mộc Linh Chi rồi, ca ca hãy yên tâm. Muội về Lãnh Hồn lầu chờ ca ca và Linh muội.

Nàng nhìn chàng một lần nữa rồi quay mình đi nhanh như khói tỏa.

Nhìn kỹ lại, Tây Tà lão nhân đã biến đi lúc nào không rõ.

Trưởng lão Cái Bang Hồ Bất Tử cảm khái thở dài:

- Thạch hiền đệ, hiện giờ thúc thúc phải trở về tổng đàn Cái Bang. Hiền đệ ở lại an ủi Mộc Linh Chi và mai táng thi hài Đào Thất Cô. Dẫu thế nào ả cũng là ruột thịt của hiền đệ.

Nhìn thi thể nhuốm máu của nữ giáo chủ Đào Thất Cô trong tay Mộc Linh Chi, lão nhân buông tiếng thở dài như ngao ngán rồi cất mình đi nhanh như tên bắn.

Vàng trắng từ đằng đông vừa rạng soi xuống cảnh vật, cỏ cây một màu tang tóc, thê lương.

Đó đây im bật, chỉ còn nghe tiếng khóc nức nở của Hồng y nữ Mộc Linh Chi.

Thạch Phá Sơn nhè nhẹ bước lại gần nàng, khuyên nhủ:

- Linh muội, người chết rồi không bao giờ sống lại, muội hãy bớt cơn sầu thảm lo mai táng cho an phần mộ.

Hồng y nữ Mộc Linh Chi buông tử thi nữ giáo chủ Đào Thất Cô, đứng dậy sục sùi:

- Thạch ca ca, muội mệt lắm rồi, ca ca hãy giúp muội chôn cất sư mẫu.

Thạch Phá Sơn gật đầu bước tới vách tường đông có một khoảng đất cao ráo, đào một huyệt sâu mai táng nữ giáo chủ Đào Thất Cô mà lòng không khỏi bùi ngùi.

Xong hết, chàng quay trở lại Hắc y nữ Mộc Linh Chi.

Hồng y nữ Mộc Linh Chi hỏi:

- Thạch ca ca, đại tỷ Câu Phụng và tam sư muội Phi Giao hiện ở nơi nào, ca ca có biết không?

Thạch Phá Sơn động tâm:

- Câu cô nương và Giao muội đã chết rồi.

Hồng y nữ Mộc Linh Chi kêu thảm:

- Hỡi ơi...

Nàng bật khóc...

Thật lâu, Hồng y nữ Mộc Linh Chi thôi khóc:

- Thạch ca ca, ai giết hai người đó, có phải sư mẫu của muội không?

Thạch Phá Sơn gật đầu:

- Linh muội nói không sai. Chính dì của huynh đã đầu độc Giao muội bằng Tán Hồn đan, nhốt vào ngục thất. Câu cô nương tìm huynh báo tin. Huynh cùng Câu cô nương tới cướp ngục. Câu cô nương vì truy cản cho huynh tẩu thoát đã bị giết ngay trong đêm đó.

Hồng y nữ Mộc Linh Chi lại bật khóc.

Thạch Phá Sơn tiếp:

- Huynh thoát nạn đưa Giao muội tới tòa cổ tháp thỉnh cầu Độc Thủ Thần Y chữa trị. Nhưng đến nơi lão tiên bối đã bị sát hại rồi. Huynh đành cam thúc thủ, không còn cách nào cứu mạng Giao muội được nữa. Trước khi chết, Giao muội

truyền hết nội lực cho huynh. Nhờ có thêm số nội lực này huynh mới chống nổi dì Đào Thất Cô. Bằng không, tánh mạng của huynh đã chẳng còn... Nghĩ đến sự hy sinh của Giao muội, huynh cảm thấy thật đau lòng.

Thạch Phá Sơn bùi ngùi.

- Theo dự tính của huynh, ngày nào xây cất Thạch gia trang xong, huynh và muội sẽ tới cánh rừng tùng trước tòa cổ tháp, thu hài cốt Giao muội, rồi trở lại đây tìm thi hài Câu cô nương đưa về an táng, sớm hôm hương khói cho ấm áp linh hồn hai người.

Hai người im bật.

Lát sau, Thạch Phá Sơn thở dài:

- Linh muội, ở đây âm khí quá nặng nề, chúng ta hãy đi thôi.

Thạch Phá Sơn dắt Hồng y nữ Mộc Linh Chi rời khỏi tổng đàn Thiên Ma giáo tới chỗ giấu con hùng mã. Cả hai leo lên lưng.

Con hùng mã theo lối cũ chạy ra quan lộ.

Không mấy chốc đã đến nơi, Thạch Phá Sơn thúc ngựa chạy nhanh về hướng Động Đình Hồ...

Trời khuya, ánh trăng trùm phủ màu tang lên vạn vật, xa xa in hình có chiếc bóng Phi Giao hiện về lơ mờ như sương, như khói...

Hết

- o O o -